

HANDÓ PÉTER

Pala-frázis

Juhász Gyulának

A manna örök. Ha tálnál maradnál,
az emlékködöt együtt szívhatnánk fel
az elmosódott arcképek közül.
Összefeszült vállal suhogtathatnád
hangod parasztkolbászból font ostorát,
hogy menjek utánad az asztal körül,
kóstolni ezt-azt és nevéen nevezni
- reszketve is - minden szemgolyófogást.
Tudod, te voltál néha sok, többször egy,
aki bolondságra bírtad gyomromat
és volt merszed a hiábavalót is
belém tukmálni. Azóta se múlt el
a félrecsúsztott nyakkendők iránti
éhem, bárhogy vétkezek szóval, tettel
és napszám elhibázott köszönéssel,
és agyonkörmölt sótlan fohással, és
az oktalan számon tartott hibákkal.
Hatalmam, mint az égből kapotton? Á, nem.

Házi orvosok

Épp csak bakarasznyi köd
telepedett a szemére, mégis oly
homályba burkolódzott, hogy
már-már azt gondoltuk, menthetlen.
Ettől még a mentők nem szirénáztak
veszettül körötte. Azt hittük, fölkel,
ha meghalt - emberléptékben - örökre.

Masszíroztuk volna a füle tövét
vörösre, de fehér maradt, mint egy
viaszfiguráé. Száját is fölöslegesen
nyálaztuk össze, nem köhögött vissza
semmit. Sőt azt se, miből a lelket
eredeztetik. Rakosgattuk jobbra-balra,
így szórakoztunk vele reggelig.

Ahogy megjött a hajnal, hoztuk a
reggelit - megszokásból. Mert a megszokás
úr, az ember meg alattvalója, hát
ne akarjon másképp tenni, egyen,
ha itt az ideje. Különben hogy bír majd
föltámadni? Hiába volt a kanalazás,
a sok letörölhető pacni.

A tett fölöslegességét nem lehetett
meghaladni egyetlen ötlettel se.
Volt a ködből előtte, mögötte
szamárszürke gomolygás, mire
bealkonyult - és nem csak neki.
Hát megvacsoráztunk, miképpen
akárki, és elhúztuk messze az irhánk.

Nem ment át

Amikor álmodott, nem ment át
az út túloldalára a kedves.
Ezen az oldalon se maradt,
hogy szép szavakat szóljon a galamb-
szarba ugráló verebekhez.

Nem jelent meg egy járdalappal a
kezeben, hogy egy fess mozdulattal
bezúzza az Alkotmány úti
kirakatot. Válla meg se rándult,
pedig rádólt egy álom-nagy fal.

Hallgatott, mintha sose lett volna.
Nyúlhatott utána az állam
és a koldus - vak nyomát találta.
Amit az éjszakában hagyott,
elfért egy köpetnyi érett nyálban.

Mikor végre ébredt, annyira
gyöker volt, hogy észre se vette azt,
mily karcsún ing a kedves teste.
Még ezt se tisztázta volna szexszel:
magára rakott két seggtapaszt.

A bölcs Öde filozofál

Ami folyik,
az elfolyhat.
Ha nem folyhatna el,
nem hívhatnánk
folyadéknak.
Folyton másnak neveznénk.
A más,
az más volna.

*

„Kétszer nem lehet
ugyanabba a folyóba lépni.”
„Egyszer sem lehet
ugyanabba a folyóba lépni.”
Lépni sem lehet a folyóban,
ha nagy a vize.
Vagy árad.
De lépni kell.
Folyóba lépni érdemes.
Csak a Le-
folyót kerüljük el.
A sok víz
a Le-folyóban
lefojt már.
Sőt, a kevés is -
folytatólagosan.

*

Sok víz lefolyik a
punán.

A puna-parton ülve
nem az elúszó dinnyehéjat látod.
„Látod, amit más nem lát”,

pedig nem is kapál-
ódzol.
Ellene -
ne tedd!
Különben
oda a varázs.
Oda az óda.
Jól óda-
kozmaĺsz.
A parton
jőhet a pardon:
Pardon,
továbbáll egy
kislányka.

*

Kétszer nem lehet
ugyanabba a kislányba nézni.
Egyszer sem lehet.
Ami lehetséges,
az kevesebb,
mint az egyszer egy.
Vajon mennyivel?
Az egyszer egy
királyfi
mit gondol magában?

*

Nevezzük bárminek:
folyik.
Hogy minek folyik?
Csak.
Benne állsz,
benne úszol.
Talán a csak-
ra...
Az tehet róla.

Minden
elfolyik egyszer.
Minden
eléri egyszer
a Le-folyót.
Le van szarva.

*

Igyál egy teát!
Jó teát igyál!
A jó tea jó.
A rosszat kerüld!
Az a tea
meg az ezotera
sohasem lesz
azonos.
Ehhez még sok teát
meg kell innod -
egyedül.